

IV.

Ето вихжа ги донесе пред прозорците на друга кѝща. Малка лоена свещица гори вѝтре. Тази свещица е последната и изгорили и тя, хората ще останат в тѝмно.

— Чук-чук-чук! — трѝкат снежинките и се сипят по прозореца. — Какво правите, бедни хорица? Готвите ли се да посрещате Коледа?

Вѝтре, на бедно легло, лежи болно момиченце. Лицето му е жѝлто, очите — хлѝтнали, рѝчките — безпомощно отпуснати. То е угѝнато в разни парцали. Студено му е, много му е студено!... А нямат клечка дѝрво за печката.

Майката взе, раздели хляба на две части

Момиченцето кашля. Боли го главата и на гѝрдите му е тежко. Майка му стои край него и слага на челато му студени кѝрпи.

То чува, как снежинките чукат по прозорецѝт и пита майка си: — Кой хлѝпа, мамо?

— Вятѝра блѝска снега по прозорците, — тихичко отговаря тя.

Като чува, че навѝн вали сняг, нему му става още по-студено, то се свива и вика сѝс слаб и жален глас:

— Закрийте прозорците!... Затворете добре вратата, да не удѝха вятѝра... Студено ми е, студено... завийте ме добре!